

Miehiä ja mielenrauhaa

MARJA KANGAS

WSOY

Marja Kangas

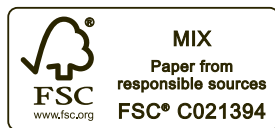
MIEHIÄ JA
MIELENRAUHAA

ROMAANI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Kiitos taloudellisesta tuesta:
Taiteen edistämiskeskus, WSOY:n kirjallisuussäätiö ja Oskar Öflunds Stiftelse.
Kiitos: Irma, Marko, Minna. Maanantaikerho eli Tuomi, Hanna, Pälvi.
Penttarit 2021. Bhadra, Jukka, Misso, Anne. Mikko, Anna-Riikka & Elli.
Thanks: Denise, Dan, Harald, Justine, Gemma & Barcelona Write Together.
Gracias Irina. Gracias Diego.
All love and gratitude to my Beloved Guruji. Jai Gurudev!

© MARJA KANGAS JA WSOY 2022
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ HELSINKI
ISBN 978-951-0-46613-1
PAINETTU EU:SSA

*I thought I could organize freedom
How Scandinavian of me
You sussed it out, didn't you?*

BJÖRK: HUNTER

*Ei ole olemassa muuta kuin hiljaisuus.
Kaikella muulla on rajansa.
Kaikella muulla on alkunsa ja loppunsa.
Kaiken muun voi ymmärtää.*

UUNO KAILAS: VUOREN VANHUS

I PUNAINEN

Muladhara eli juurichakra on energiakeskus, joka sijaitsee häntäluun juuressa. Se avautuu alaspäin, ja virtauksen kautta olet yhteydessä maahan ja koko planeettaan.

Jos juurichakrasi on supussa eikä stressi pääse purkautumaan, syntyy turhautumisen, pidätetyn vihan ja yliaktiivisuuden vuoristorata, jossa et kykene hillitsemään itseäsi.

*Epäilet oikeuttasi olla olemassa.
Mutta ei hätää! Puutarhapuuhailu, avojaloin kävely tai pomppiminen saattavat auttaa.*

Kollageeni tekisi ihosta joustavan

TÄMÄN PITÄISI OLLA yksinkertainen laskutoimitus. Lukuun lisätään toinen luku ja vastaukseksi tulee lukujen summa. Kaikki on kontrollissa.

Tuijotan sinikantisen opettajakalenterini aukeamaa, tätä torstaipäivää ja sen kohdalle vaaleanpunaisella yliviivaustussilla tekemääni merkintää: 39 + 1

Kuvataideluokan ovi on auki, ja opiskelijoita laahustaa sisään. Huolellisesti meikanneet tytöt vertailevat akryylikynsiään, jotka ovat luultavasti heidän isiensä kustantamia. Kaksi linnunluista feministiälykköä hakee vintagebaskereilleen oikeaa asentoa. Jokaiselta vuosikurssilta löytyvä salkku-puku-opiskelija, joka näyttää jo lukiossa valtiovarainministeriltä, asettuu istumaan yksin ja ristii kalpeat kätensä pöydälle. Hän katsoo minua niin kuin odottaisi minulta ratkaisua Suomen viennin ongelmiin.

– Laaja-alainen itsetuntemus on välttämätön perustaito, rehtori Jorma Pampun ääni kaikuu keskusradion kautta uusklassistisen koulutalon rakenteisiin. – Metataitojen kompetenssilla hallitaan muutosta digitalisoituvassa ja jatkuvasti monimutkaisuudessa globaalissa ympäristössä.

Kaiutin on taas liian kovalla, ja tiedän, että äänenvoimak-

kuutta saa säädettyä vain rehtorin huoneesta, mutta opettajana minun täytyy näyttellä, että yritän ratkaista ongelmia, ja siksi vääntelen nappuloita.

– Eliikkäs huomenta vaan, tänään meillä onkin oikein erityinen päivänavaus!

Opiskelijat kaivavat kännykkänsä esiin ennen kuin ehdin sanoa mitään, enkä voi syyllistää heitä. Nyt toukokuussa on ihan liian myöhäistä saarnata itsetuntemuksesta, koska kaikkia kiinnostaa enemmän kesäloma ja vapaus. Nuorison päät roikkuvat ruutujen yllä kuin heteitä ja emejä täynnä olevat kukinnot. Kenelläpää ei olisi pää keväthormoneista raskaana.

– Meidän lukiomme arvoperusta tähtää siihen, että jokainen tässä talossa ymmärtää maailmassa vallitsevia monitahoisia keskinäisriippuvuuksia ja kykenee ilmentämään huolenpitoa, avarakatseisuutta ja sitoutumista toimintaan myönteisten muutosten puolesta, jotta kykenisimme käsittelemään erilaisten halujen ja pyrkimysten sekä nykyisen todellisuuden välistä ristiriitaa ratkaisukeskeisesti.

Yritän näyttää siltä, että olen samaa mieltä rehtorin kanssa, vaikka en useinkaan ymmärrä hänen opetushallitusjargoniaan.

– Ja sitten seuraa se erityinen osuus, jonka lupasin, hän sanoo. – Eliikkäs olen antanut itseni ymmärtää, että meidän Tuulilla on tänään syntymäpäivä.

Joku takimmaisena pöydän jatkista vislaa.

Toukokuun puolivälissä tapahtuu yleensä sellainen juttu, että lehtien silmut tunkevat itsensä puiden oksista läpi, luonto muuttuu vuorokaudessa neonvihreäksi ja samassa minusta tulee aina vuoden vanhempi. En ole kertonut syntymäpäivästäni koulussa kenellekään muulle kuin äikänope Klaaralle, mutta

rehtorilla on pääsy sähköisiin järjestelmiin. Ehkä hän pystyy tarkistamaan sieltä työterveyslääkärin lausunnotkin.

– Kuvaamataidon ope Tuuli Hukkanen täyttää pyöreät neljäkymmentä vuotta.

Akryylikynsitytöt muljauttavat silmiään.

– Se ei kyllä ole kuvaamataito, korjaan nopeasti, kun en muutakaan osaa.

– Kuvataide, opiskelijat vastaavat kuorona.

Termi muutettiin jo ennen vuosituhannen vaihdetta, mutta rehtori ei koskaan muista sitä. Taidepedagogiikka tarkoittaa hänelle kreppipaperista ja kananmunakennoista askarreltuja koristeita.

– Etsä Tuuli voi olla niin vanha, nuori mies takapöydässä kättää samalla kun kiemurtelee irti vegaanihakaisesta takistaan.

Ikään kuin minun vallassani olisi kontrolloida ajan kulumista.

– Nelikymppiset on outdated, mutta Tuulihan on ihan, ihan –

En kuule, miten hän lopettaa lauseensa, mutta ainakin akryylikynsitytöt tirskahtavat. Olenko minä vielä haluttava? Milloin olen viimeksi suudellut?

– Tilastojen mukaan neljäkymppiä on puolet ihmisen eliniästä, rehtori jatkaa, – Tuulilla on nyt enää sitten se loppu jäljellä.

Kaulalleni nousee punaisia laikkuja. Pintaverisuonet laajenevat ja veri syöksyy eteenpäin kuin tsunamin nostattama valtameriaalto.

– Ihmisen kohtaamisen taito ja yhteisöllisyys ovat meidän lukion kärkiarvoja, ja kun nyt on ihan pyöreänpyöreät vuodet

kyseessä niin me opettajakunnassa päätettiin panostaa, eliikkäs Tuuli pääsee hoitoon, jossa ne sellaiset imunesteet lähtevät kiertämään, olikos se nyt lymfahoito sen nimi vai mikäs se nyt oli se, se hoito, olikos se, niin, lymfahan se oli.

Väri pakenee akryylikynsityttöjen kasvoilta. Kun ei nyt vaan taas joku pyörtyisi, akryylikynsillä on aina verensokerit alhaalla. En ole koskaan nähnyt heidän syövän mitään muuta kuin raastetta.

– Saadaan kaikki sitten nauttia Tuulin imunesteistä, tai siis uudistuneesta ilmeestä.

– Miks tässä ei oo content warningia, yksi akryylikynsi kysyy ja katsoo minua rajatuilla kauriinsilmillään. – Joku vitun lymfa life goal, hyi vit-tu.

Hän ääntää vee-sanan niin, että t-kirjainten kohdalla sylki räpsähtää suusta ulos. En osaa vastata hänen mikroaggressionsa mitään. Minäkin haluaisin kirotta, mutta sanat luikkivat aivokuoreltani kuin arat peurat.

Neljäkymmentä on ikä, josta kuuluu vaieta. Sen jälkeen on vain eläkejuhla jäljellä, ja sitten liu'utaan ruskaryhmään, menään bussiretkille kotiseutumuseoihin ja maakuntateattereiden musikaaleihin ja ilahdutaan matkalla huoltoasemakahveista. Ollaan kaikkien muiden mielestä hankalia ja hitaita. Rohkeimmat muuttavat kaamospakolaisiksi Las Palmasiin, jossa parhaina lonkkanivelpäivinä pelataan rannalla mölkkyä muiden finaalisissa olevien suomalaisten kanssa ja nautitaan sen jälkeen liikaa kahden euron punkkulaseja Suomi-kerholla.

– Miks muuten meidän rehtorin nimi on Jorma Pamppu? tyttö jatkaa. – Miks meidän rehtori on mies? Miks sä et oo rehtori?

– Tää on Jorma-maailma, takapöydän poika sanoo.

– Miks naiset ei oo koskaan rehtoreita? Miks sä Tuuli et oo edes oman elämäsi rehtori? Sä oot ihan kiva not so basic kuvisope mutta mun ja sun välillä on yks major ero. Mä oon nimittäin ajatellut elää, niinku isoilla kirjaimilla, E-LÄÄ. Ihan siltä varalta että jos mä joskus kuolen.

– Se ei ole *jos* sinä kuolet, sanon hiljaa. – Se on *kun* sinä kuolet. Te kuolette hellanlettas kaikki.

Valtiovarainministeri alkaa kuvata minua kännykällä.

– Tai siis eikö teille opeteta filosofian kurssilla elämän perusasioita?

– Se et sä ajattelet et sä oisit niinku joku ihminen on vähän sama niinku joku the luonto ajattelis että se ois jukkapalmu, akryylikynsi jatkaa. – Tätä filosofia nykyään muuten on, for your information.

En ymmärrä, mitä tekemistä viherkasvilla on tämän tilanteen kanssa. Takapöydän poika säestää tyttöä ja iskee samalla minulle silmää:

– Jep. Baby, go beyond! Tunne itsesi!

Opiskelijat katsovat minua niin kuin olisin spanielinpentu, ja äkkiä minusta tuntuukin sellaiselta. Mitä ihmettä minä voin heille sanoa? Kaivan laukustani vesipullon ja otan kulauksen, mutta se menee väärään kurkkuun, neste valuu kaulalleni ja saan yskänpuuskan. Ettei nyt vielä lirahtaisi.

– Se on Sokratesta, jos sä et tiennyt, he huutavat.

Hieronta lievittää tutkitusti stressiä

OPEHUONEESSA kollegani lappavat suuhunsa kermakakkua, jonka rehtori on tilannut ruokalan tytöiltä syntymäpäiväni kunniaksi. Sen päällä on mansikoita, joiden kartiomainen muoto tuo mieleeni hiiren pään. Me kuntasektorin opettajat iskemme aina kaikkeen ilmaiseen tarjoiluun ahneesti kiinni, mutta nyt meno on erityisen hurjaa.

Opettajiksi valikoituu vaikeita ihmisiä. On hymiöihmisiä, jotka laittavat konsensuksen hengessä hymynaamoja kaikkiin viesteihinsä, mutta ärisevät kuin terrierit, jos heidän lukujärjestykseensä on laitettu oppitunteja perjantai-iltapäiviin. Heillä kun olisi kiire viettämään viikonloppua. On nöyriä varpusia, jotka muistuttelevat tulevaisuuden kansainvaelluksista ja superbakteereista. He suostuisivat ilman vastarintaa vaikka siihen, että sääksi tekisi pesän heidän päähänsä ja sitä kuvattaisiin nettikameralla 24/7. Ja matikistit vaativat opekokouksissa kahta asiaa: sitä että kakku jaetaan tasakokoiisiin sektoreihin ja että heidän mielipiteensä voittaa. Heille elämä on kolmannen asteen yhtälö, jonka voi ratkaista oikein vain yhdellä tavalla: tarvitaan ylempi korkeakoulututkinto, heteroavioliitto, omistusasunto ja ajoissa aloitetut eläkesäästöt.

Minulta puuttuu kolme viimeistä.

Jos olisin mies, ostaisin Harley Davidsonin. Sillähän ikäkriisi ratkeaisi. Ajelisin Lappiin keskikesän leffafestareille, yöpyisin sellaisissa hotelleissa, joita voi nykyään nähdä vain Kaurismäen elokuvissa, ja täyttäisin someni film noiria henkivillä kuvilla. Perille päästyäni katsoisin elokuvia, jotka kuuluu ottaa mukaan autiolle saarelle, ja taide kohottaisi minua, ja kun kömpisin leffateltasta keskellä yötä ajantaju kadonneena, hehkuisin kuin keskiyön aurinko. Joku soittaisi selloa laiturilla ja tunnelma olisi erityisen tiivis. Ei ihme, että komea italialainen elokuvaohjaaja haluaisi keskustella kanssani neorealismista myös vaakatasossa ja kutsuisi minut sitten luokseen Como-järvelle.

Opettajat papattavat vakioaiheesta eli siitä, kuinka monta vuotta kullakin on eläkeikään. Meidän talossa keski-ikä on korkea ja monella on enää loppusuora jäljellä. Matikistit vit-sailevat, että hallitus pidentää nykynelikymppisten työuria niin että minun sukupolveni pääsee eläkkeelle vasta haudassa. Ruotsinopettaja Lauha julistaa messiaanisesti, ettei aio jäädä eläkkeelle *aldrig*, koska hänelle on annettu tehtävä ylhäältä: Suomen nuoriso täytyy saada puhumaan ruotsia.

Kävelen opehuoneen nurkkaan ja istun hierovaan tuoliin. Se on ainoa paikka, jossa saa olla rauhassa.

Jos saisin valita, minäkin olisin nuori ja vapaa ja uskoisin siihen, että taiteella voi muuttaa maailman. Olisin sellainen kuin se viime tunnin eturivin linnunluinen baskerityttö, joka näkee matematiikan väreinä. Tai hänen vieruskaverinsa, jolla on aina moitteeton punainen huulimeikki, jota hän käsitteli jo ensimmäisellä luokalla pienkustantamon julkaisemassa patriarkaattikriittisessä pamfletissa. Minunkin tukkani olisi paksu ja heräisin aamuisin vailla ruoansulatusongelmia. Söisin ruokalassa raas-

teita, mutta myös proteiineja ja hiilihydraatteja. Eivät ne ole pelkästään vaarallisia. Suutelin poikien ja miksen tyttöjenkin kanssa julkisilla paikoilla.

Saisinpa nuorten tyttöjen pelottomuuden takaisin.

Lukiassa tytöt – tai naisoletetut, kuten minun pitäisi heitä kutsua – kokeilevat erilaisia rooleja vapautuneesti. Tiedän, että siinä iässä ollaan epävarmoja ja ahdistutaan varsinkin omasta identiteetistä. Mutta jotain riemullista siinä on, kun nuo tytöt tulevat yhtenä päivänä kouluun kokomustissa, pehmustetut käsiraudat ranteissa, ja seuraavana päivänä pelmahtavat luokkaan roosaan pikeepaitaan pukeutuneena. Kunpa saisin heidän omanarvontunteensa! Heidän elämännälkänsä! Heihin verrattuna minä muistutan nahistunutta tuontiomena. Kollageenituotteiden käyttäminen olisi pitänyt aloittaa jo kymmenen vuotta sitten. Mitä joku yksittäinen imunestepumppaus voi enää korjata?

Minusta on tulossa vanhan liiton opettaja. Äskeisellä tunnilla sanoin lopulta, että ”meillä on ilo tutkia taiteen kuvia kulttuurisen moninaisuuden näkökulmasta”. Meillä? Ilo? Tarkoitin, että lukuvuoden viimeinen tehtävä on pakko tehdä, omakuva jonkun aikakauslehden estetiikkaa mukaillen. Identiteetin käsittely kuuluu opetussuunnitelmaan, mutta aiheuttaa hankalia tunteita, koska kaikki haluaisivat olla kuin Image. Opiskelijat eivät pidä mukavuusalueen ulkopuolelle menemisestä, jos se tarkoittaa itsereflektiota eläinlehden avulla.

Katson tuolista rehtoria, joka analysoi ovatko keittiön tytöt vatkanneet kermavaahdon oikein. Pari viikkoa sitten Jorma kutsui minut brainstormauspalaveriin ja kertoi että minun pitäisi tehdä vielä ennen kesälomaa EU:n hankehakuun projektisuunnitelma, joka integroisi kuvataiteen pakollisiin kursseihin hyvin-

vointi- ja elämänhallintataidot, ympäristö- ja globaali-osaamisen sekä yhteistyön paikallisen teknologiateollisuuden kanssa. Kesäloman aloittaminen uupuneena raakkina inhottaa minua. Kaksi ensimmäistä viikkoa menee aina nukkumiseen ja siihen, että ymmärrän taas olevani ihminen, enkä kaiken ratkaiseva pedagogiikan ammattilainen, johon esimies, kollegat, opiskelijat ja heidän vanhempansakin saavat projisoida sisäiset kuonansa.

Menin seuraavana päivänä suoraan työterveyslääkärille. Negatiivisten ajatusten kierre, minä selitin, ja ohutta nuhaa, alakuloa, jatkuvaa kuumerajalla poukkoilua. En saanut saikkua. Nuori lääkärinainen sanoi, että joillain vaihdevuodet alkavat jo nelikymppisenä ja toivotti tsempukkaa.

Googletan sanoja ”onnellisuus”, ”hyvä elämä” ja – ”yksinäisyys”. Saksalainen eläkeläisnainen oli kolme vuotta muumioituneena ennen kuin hänet löydettiin. Keski-ikä kriisi ei tunne armoa: emättimen kuivuudesta kärsii joka toinen suomalaisnainen.

Tekee mieli huutaa.

Laitan nappikuulokkeet korviin. Siirryn selaamaan Instagramin stooreja ennen kuin ehdin edes ajatella, miksi vajoan taas somehyttelöön, vaikka tiedän, että kohta minua ahdistaa entistä enemmän. Aikuisen ihmisen pitäisi hallita addiktionsa eikä doomscrollata wellness-bloggaajia, seitsemän uusioperhelapsen ladyboss-äitejä ja entisiä missejä, nykyisiä kuvataiteilijoita ja kirjailijoita, heitä kaikkia, jotka ovat vapauttaneet oman potentiaalinsa, uudelleenohjelmoineet vagushermonsa ja nyt manipuloivat kaikkia muitakin kohti autenttista onnellisuutta vaikka ovat hädin tuskin kolmekymppisiä.

Valitsen hierontatuolin ohjauspaneelista voimakkaimman käsittelyn. Sähkömoottoroidut pylpyrät saavat työstää ahdistuksen ja nöyryytyksen pois kehostani.

Tuoli kallistuu ja kyhmyt ryhtyvät rullaamaan selkääni ylhäältä alaspäin. Täytyy keskittyä, että kännykkä pysyy käsissäni.

”Komea mies”, kirjoitan hakukenttään.

Sellaisia ei ole Varsinais-Suomessa vapaana yhtään.

”Man 40 years”. ”Beard”. ”Handsome”. Täytyy suunnata kansainvälisille markkinoille.

Häränverenvärisen kauluspaidan ylimmät napit ovat auki. Näkyy paljasta miehen rintakehää. Ihoa, joka hehkuu auringosta kuumentuneena.

Juan Antonio, tummasilmäinen espanjalaismies tarkastelee minua. Hän on lähdössä katsomaan inspiroivaa ja erityisen kaunista veistosta.

Tuoli hieroo takapuoltani pyörivin liikkein.

– Syödään hyvin, katsellaan veistoksia, juodaan hyvää viiniä ja rakastellaan, Juan Antonio sanoo.

Tuosta kaula-aukosta kun pujottaisi kätensä ja viipyilisi Välimeren auringon paahtamalla iholla, tuntisi miessydämen kiihkeät lyönnit, antaisi sykkeen tuntua ihan joka paikassa. Siirtäisi käden alemmas, kokeilisi miehen vatsalihaksia.

Käsi voisi liukua ruskettuneella iholla vieläkin alemmas, housujen vyötärölle.

Pylpyrät painautuvat lihaksiini hitaasti. Peukalot työstävät pitkiä vetoja niskasta alaselkään, takapuolesta pohkeisiin.

Voisi sormeilla vyön auki. Avata vetoketjun.

Tuoli nuijii ja moukaroi. Nystyrät tärisyttävät minua. Nyrkit takovat niin kovaa, että pitää varoa, ettei kieli jää hampaiden väliin.

– Miksi ei? Elämä on lyhyt, elämä on tylsä, elämä on täynnä kipua, mies sanoo.

Voisi upottaa kynnet takapuolen tiukkoihin lihaksiin. Ja lantionpohjalihasten tärkeä treeni hoituisi kuin itsestään.

Sitten voisimme tosiaan tutkiskella komeaa veistosta.

– Tämä on mahdollisuus tehdä jotain erityistä, mies sanoo ja katsoo minua.

Hierova tuoli piippaa session päättymisen merkiksi ja selkänoja nousee pystyasentoon. Ruotsin opettaja ryntää puristamaan minut olkatoppaustensa väliin ja halaa niin, että nutturakampaus tutisee. Miksi Lauhan hiukset näyttävät aina siltä kuin hänellä olisi päässään teurastettu miniatyyriminkki? Hän onnittelee, tietysti ruotsiksi, ja sitten tapansa mukaan tyylyttää.

– Et yhtään lyhyempää hametta löytänyt? Skulle vi göra hamevaihtarit? Minulla on näitä tällaisia useampia, voin tuoda näytille, för vi måste göra jotain tuolle sinun hamosellesi.

Lauhalla on alle polvien ulottuva eläinkuosivekkihame. Kiel-täydyn kohteliaasti. Tämäkin minun pitää nyt jaksaa. Opettajilla on loisen logiikka: halutaan toiselta jotain, mitä toinen ei halua antaa. Minusta on inhottavaa halata sienimäisiä ihmisiä, joista en oikeasti pidä.

Voiko hame koskaan olla liian lyhyt, jos se on naisen itsensä valitsema?

Etsin katseellani Klaaran. Hän muljauttaa silmiään ja virnistää. Meillä on vierekkäiset lokerot ja jommankumman hyllyllä aina hätäkarkkia, jota syömme säännöllisesti joka välitunnilla, vaikka mitään ongelmaa ei olisikaan. Hän työntää ison vaaleanpunaisen sammakon suuhunsa ja rusauttaa sen kovan kuoren rikki niin että kuulen sen hierovaan tuoliin saakka. Äidinkielen maikat ovat opehuoneen villejä kortteja. Klaara on kunnianhimosta sekaisin, väitellyt jo alle kolmekymppisenä

pilvipedagogiikasta ja valittu vuoden opettajaksi kaksi kertaa, mutta omilla tunneillaan hän saattaa puhua anesthesiasta, vaikka tarkoittaa synesthesiaa.

Minä pidän Klaarasta. Hän ei ole muuttunut henkiseksi pakastearkuksi eikä pukeudu khakin väriseen pellavaan. Ainakaan vielä. Hän läikyttelee kahvia oranssille ”grammar is sexy” -teepaidalleen, tai ”teepparille”, kuten hän itse sanoo. Juhlapäivinä hän purjehtii paikalle kansallispuvussa, ja se kyllä huolestuttaa minua. Mutta hän poikkeaa opehuoneen sieni-rihmastomaisesta pukukoodista eli mustan, harmaan ja beigen väripaletista, hän kiroilee kuin perkele ja vittu olisivat kansallisrunoutta. Hän *on* normaali.

Minä olen kuvataiteen opettaja eikä oppiaineeni tuota mitään, jota voisi mitata rahalla. En ole esimerkkikansalainen. Minulla ei ole omakotitaloa merenrantatontilla tai edes näppärää omistusyksiötä kävelyetäisyyden päässä koulusta. Äänestän vaaleissa porvaripuolueen sijaan vasemmistoa, mutta sitä ei tietenkään voi sanoa ääneen beigellä sohvalla, onhan tämä turkulainen eliittilukio. Minulla on liian lyhyt hame ja tyhjiin imuroidut nettideittisovellukset. Olen kelannut Turun miestarjonnan loppuun jo monta vuotta sitten. Nyt jäljellä ovat vain ne reppanat, joita kukaan muu ei ole huolinut, ne, jotka näyttävät kuvissaan tappajilta, ja reboundit, jotka pompsahtavat takaisin markkinoille, koska aviovaimot eivät rakastaneetkaan heitä ehjiksi. He saivat kenkää alkoholiongelman, työnarkomanian, pettämisen tai ihan vain yleisen jurnuttamisen takia ja he aloittavat keskustelun kertomalla, että suurin heidän kalastamansa lohi painoi 27,7 kiloa. Heidän lisäksi deittisovelluksissa tulee vastaan enää vain entisiä opiskelijoitani, joista on jossain välissä tullut aikuisia.

Ja liikunnan opettaja Mika, joka on luonut jokaiseen sovellukseen useita erilaisia profiileja.

Liikka-Mika taputtaa tyhjää paikkaa vieressään niin, että beige sohva pölähtää.

– Mulla olis Tuuli sulle muutama liike, jolla voit treenata lantionpohjalihaksia, hän sanoo.

– Mun elämä ei voi olla vaan tätä, että pyörin täällä beigelandiassa ja merkkipäivänä kollegat lähettää mut katkolle johonkin vitun lymfahoitoon, sanon Klaaralle, mutta Lauha kuulee minut.

– Nej men Tuuli nu får du sluta med den där kiroilun. Har du redan köpt en omistusasunto, Lauha sanoo.

Minulta puuttuu nautinto, ja sen mukana kaikki.

Kuka ihme minä olin ennen kuin aloin uskoa, että olen ikuisuussinkku, jolle ei tapahdu mitään erityiskivaa? Elämässä täytyy olla jotain muutakin kuin kermakakusta kitalakeen tarttuva rasvakalvo. Ihminen tarvitsee laajana avautuvaa näköalaa, edes jotain pientä kiinnostavaa pistettä tulevaisuushorisontissa.

– Minä lähden Barcelonaan.

Sohvaryhmä havahtuu kuuntelemaan kuin saaliseläimestä vainun saanut hirvikoirauma.

– Etkä mulle ole mitään kertonut, Mika nuolaisee kermavaahtoa sormistaan.

– Etkä mulle, Klaara sanoo, – Tukholmaanhan meidän piti!

– Minä lähden suutelemaan, sanon. – Ja suutelen koko kesän. Eri miesten kanssa.

– Vad hemskt!

– Mutta ne lymfahoidot on oikeesti tehokkaita! Klaara sanoo, tai oikeastaan huutaa.

– Oliko se sun idea?

– Mä säästin sut pahkalta!

- Oikeesti?
- Koivunpahkailmapuntarista keskusteltiin pitkään!
- Miten te olettekin kaikki noin hengenvaarallisen epätoivoisia, sanon enkä pysty enää hillitsemään itseäni. – Mä aion kerrankin antaa elämän suudella minua! Ja ihan joka paikkaan!
- Jollain on kyllä nyt sellanen verbaali-inkontinenssi että suun eteen suojäläpyskä, Lauha sanoo ja suuntaa huomionsa hiirenpään muotoisiin mansikoihin ja liivatekiilteeseen.
- Joku matikisteista on hakenut pätkän siimaa, jolla kakusta viipaloidaan tasakokoisia sektoreita.
- Mähän sanoin, että ois pitäny antaa se Mokka-master, Mika mutisee suu täynnä. – Tuuli on niitä, jotka tykkää tummasta paahdosta.
- Joka kuuseen kurkottaa, se katajaan kapsahtaa, Lauha sanoo.
- Samalla hänen hienomotoriikkansa pettää ja kakkuköntsä putoaa lusikasta rinnuksille.

❗ Miten pahasti nainen voi mennä sekaisin?!

PÖKERRYTTÄVÄN KIIHKEÄ ROMAANI
NELIKYMPPISESTÄ NAISESTA, JOKA LÄHTEE
BARCELONAAN ANTAAKSEEN ELÄMÄN
VIIMEIN SUUDELLA – KAIKKIALLE!

Tuuli, lukion kuvataiteen opettaja, on tullut elämänsä puoliväliin, ainakin jos on uskominen hänen kollegoitaan, jotka laskevat vuosia eläkeikään. Elämä on lyhyt, opehuone beige ja Turku täynnä kipua.

Barcelonassa Tuuli kohtaa Maxin, joka suutelee niin, että aika lakkaa virtaamasta. Nainen löytää miehen, sí, sí, sí, mutta hukkaako hän samalla itsensä?

Onnen etsintä vie lopulta retriittiin, jossa ajatukset eivät ole hiljaa ohi lipuvia pilviä, vaan räjähteitä, jotka pakottavat Tuulin miettimään: kuka minä olen?

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-46613-1